

Dan geloof ik het pas

Liefdesverhalen
lezen en luisteren

Frits
Turing

Dan geloof ik het pas

Frits Turing

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: mei 2023

Frits Turing

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Hadassah de Boer

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8331-026-8

ISBN Paperback: 978-90-8331-025-1

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Hij rijdt door

Je hebt het eigenlijk nooit zo goed kunnen vinden in het leven. Er is gewoon te veel te voelen en er is te veel dat mis kan gaan. Al het leed op de wereld van mensen, kinderen en dieren, je hoort ervan en het is net of je het allemaal voelt in je eigen lijf. Er gaan per uur vele steken door je heen, door van alles veroorzaakt. Kleine dingen en grote dingen. Als kind had je dat al. Je hebt gewoon nooit zo goed met de realiteit van het leven om kunnen gaan.

Als vanzelf ben je gevlucht in creativiteit en je houdt je nu al een jaar of tien professioneel bezig met tekenen, schilderen en het maken van bronzen beelden. Als je in je atelier aan het werk bent, ontspan je en denk je even nergens aan. Er is dan alleen maar dat kunstwerk dat je probeert te scheppen en die concentratie geeft je heftige gevoelsleven even pauze van alles. Het heeft je een harde werker gemaakt. Dag en nacht ben je met je kunst bezig, soms weken achter elkaar. Dat is niet goed natuurlijk. Je moet jezelf niet opsluiten.

Gelukkig heb je sinds een jaar of tien een lieve vriend, Anton, die je gered heeft van de op de loer liggende eenzaamheid. Voor alles wat je doet buiten je atelier heb je hem nodig. Alleen met hem voel je je tussen andere mensen enigszins op je gemak. Nee, grote passie is er niet tussen jullie. Die heb je wel gehad in je leven,

verschillende keren zelfs, maar dat werden altijd verschrikkelijke drama's, met voor jou en anderen paniek en verdriet tot gevolg. Dat nooit meer alsjeblieft.

Jullie wonen apart, Anton en jij. Je kunt nou eenmaal niet dag in dag uit met iemand samen zijn. Daar beleef je alles te intens voor. Je hebt de rust van het alleen zijn ook nodig, om weer op te laden. Anton accepteert dat en past zich aan. Hij heeft nog steeds zijn grote flat aan de kust, bijna honderd kilometer verderop, en rijdt vanuit daar meerdere keren in de week naar je toe. Door het drukke verkeer op de route duurt de rit naar je boerderijtje op het platteland, waar je alleen woont met je honden, vaak meer dan anderhalf uur. Hij klaagt er niet over. Autorijden ontspant hem, zegt hij.

De situatie is goed zoals die is. Hij houdt van de zee en jij voelt je veilig in je bastion, waar een stevig hekwerk omheen staat en waar je twee rottweilers vrij kunnen rondlopen.

Anton is een grote, nogal zwijgzame, zachte man, die handelt in bakstenen. Hij is de aardsheid zelve en houdt intens van je. Jou wil hij en niemand anders en je heen en weer schietende emoties accepteert hij volledig en met kalmte. Hij troost je als je in zak en as zit over wat later een futiliteit blijkt te zijn en stelt je gerust als je rampen ziet opdoemen of als je denkt dat je er door een conflict met iemand eentje hebt aangericht. Alles valt altijd wel weer mee, houdt hij je voor. Je gevoelens maken alles veel groter en zwaarder dan het in werkelijkheid

is, laat hij je zien. Anton is je rots in de branding. Je houdt zielsveel van hem.

Het is daarom dat je je schuldiger dan schuldig voelt nu je gisteravond bij een zakelijk etentje, waar hij je nota bene zelf mee naartoe genomen heeft, iemand ontmoet hebt die iets in los heeft gemaakt. Het is een beetje een patser ook nog, die man. Die avond had hij het voortdurend over zijn grote liefde, een oude Bentley, en hoewel je dat niets interesseerde, was er meteen iets tussen jullie wat hardnekkig in je is blijven hangen. Je kent het van jezelf: soms is er iemand, soms is er een klik, een vibratie, een tinteling en dan is het of je met dikke ijzeren kabels ergens heen getrokken wordt waar je niet wilt zijn. En dan gaat het nu dus ook nog om een relatie van Anton, iemand met wie hij veel, vaak en graag zakendoet. Het is daarom volstrekt onmogelijk dat je aan je verlangens overgeeft. Het kan gewoon niet.

Terwijl Anton tegenover jullie aan de grote ronde tafel druk in gesprek was met vrienden en bekenden zat opschepperige Arthur die hele avond vakkundig met je te flirten. De complimenten en de wijn deden hun werk: in de auto op weg naar huis zat je al in een wolk van fantasieën.

En daar laat hij het niet bij, blijkt nu, een dag later, als Anton weer op pad is. Arthur stuurt je appjes en belt je zelfs een paar keer, terwijl je in je atelier aan het werk bent. Je geeft niet toe. De berichtjes beantwoord je niet en als hij belt, blijf je koel en afstandelijk.

Het deert hem niet. 'Kan ik een keer bij je langskomen?'

'Absoluut niet.'

'Waarom geef je je d'r niet gewoon aan over? Zo is het leven.'

'Ik wil het niet.'

'Je wil het wel. Waarom lieg je tegen me?'

'Al zou ik het willen, je bent bevriend met de man van wie ik hou.'

'Niet echt bevriend. We zijn zakenrelaties.'

'Ik wil het niet, Arthur.'

'Hij vliegt donderdag naar Frankfurt. Dat weet ik, want ik zou met hem meegaan, maar ik heb nu gezegd dat ik niet kan. Om persoonlijke redenen. Donderdag ben ik namelijk bij jou, maar dat heb ik er niet bij gezegd.' Hij lacht arrogant.

'Hij gaat heen en weer en komt 's avonds hierheen.'

'Dan ben ik weer weg. Ik kom in de middag.'

'Ik wil het niet.'

'Ik ben om half twee bij je. Ik heb je adres.'

Na het telefoongesprek zit je wel een half uur lang in je atelier op een kratje voor je uit te staren. Hoe kan iemand zo zijn? Zo brutaal, zo zelfverzekerd, zo zonder geweten? Je neemt je voor donderdag de honden gewoon vrij op het terrein te laten rondlopen en je op te sluiten in je atelier. Hij komt niet binnen, het gaat hem niet lukken. Klaar. Besloten.

Die nacht lig je in de armen van je lieve bakstenen vriend, die je bemint volgens het ritueel dat jullie gewend zijn, waarbij hij bijna uitsluitend met jou bezig is en je alle liefde en

aandacht geeft. En wat doe jij? Je denkt aan Arthur. Het is niet tegen te houden. Het is het lijf van die opschepper dat op je ligt, hij is het die bij je naar binnen gaat. Hoe verschrikkelijk, hoe oneerlijk, maar het is zo. Je kunt het niet ontkennen.

'Als het te laat wordt, blijf ik misschien in Frankfurt donderdag.'

'En je zei dat je heen en weer zou gaan?'

'Ik heb een ticket waar ik alle kanten mee op kan. Ik zie wel hoe het loopt.'

Je zwijgt. Je zou hem moeten smeken niet te gaan, iets verzinnen, maar het heeft geen zin. Het zou uitstel van executie zijn. Arthur zou glimlachend zijn plannen wijzigen en zich een andere dag aan je opdringen. Het gaat erom dat je donderdag van hem wint, dat je hem niet binnenlaat, dat je hem duidelijk maakt dat hij niet zomaar over je kan beschikken. De arrogantie dient te worden afgestraft.

Die donderdagochtend, als Anton zich klaarmaakt om naar Frankfurt te vertrekken, probeer je zo gewoon mogelijk te doen. Wat natuurlijk niet lukt. Je bent nou eenmaal een open boek en een slechte leugenaar.

'Wat is er je?' vraagt hij.

'Niks. Ik heb niet zo goed geslapen. Ik voel me niet zo lekker. Niks ergs.'

'In principe kom ik vanavond gewoon terug naar huis.'

'Het is goed. Doe wat je moet doen.'

Hij gaat en je kijkt hem na door het raam in de keuken, als hij de lange rechte weg door het

boerenland afrijdt. Wat voel je? Je weet niet wat je voelt, maar het is wel veel, heel veel.

De rest van de ochtend werk je in je atelier en zoals je al verwacht had, lukt niets. Je werkt aan een abstract schilderij dat zich niet aan je wenst te openbaren, prutst wat zinloos aan de zwartbruine was van een torso in wording en gaat uiteindelijk maar opruimen, om iets te doen te hebben. Tot je eigen schrik – het gaat volstrekt vanzelf – stap je na de vroege lunch onder de douche, iets wat je normaal gesproken pas aan het eind van de werkdag doet. Je trekt daarna weer een overall aan, maar een schone, dat wel.

Om tien voor half twee sta je weer aan het weerbarstige schilderij te werken, terwijl de honden buiten over het terrein lopen te rommelen. Je gaat hem niet binnenlaten, absoluut niet, dat heb je met jezelf afgesproken, maar jesus, waarom dan dat douchen en die schone overall?

Om kwart voor twee begin je nerveus en kwaad te worden. Wat is dit? Laat hij je nou gewoon stikken? Zonder even te bellen of te appen? Maar nog erger: waarom ben je toch zo met die man bezig? Je wilt hem toch niet?

Net als je besluit hem toch maar te bellen en hem de huid vol te schelden, hoor je de honden aanslaan. Je kijkt naar buiten en inderdaad: daar staat een oude Bentley, nogal asociaal geparkeerd, half op de weg. Arthur zelf zie je niet en de honden hoor je ook niet meer.

Net als je naar de houten deur loopt van de deel, die nu je atelier is, wordt die vanbuiten

geopend en verschijnt hij, arrogante Arthur, met aan zijn voeten je twee rottweilers, die van enthousiasme met hun konten heen en weer lopen te draaien.

‘Hai,’ zegt hij. ‘Sorry dat ik iets later ben.’

‘Wat is dit, jongens?’ spreek je Abbott en Costello vermanend toe. ‘Ik dacht dat jullie zo’n gevaarlijk ras waren?’

‘Ze kunnen er niks aan doen. Ik heb iets met honden en zij hebben iets met mij. Ze doen altijd wat ik zeg.’ Hij loopt naar je toe, pakt je om je middel en kust je op je mond. ‘God, wat heb ik me hier op verheugd.’

‘Arthur,’ zeg jij streng, terwijl je hem van je afduwt, ‘Ik wil niet dat...’

‘Wat heb je onder die overall? Niet veel zeker?’ Hij streelt je nek.

Je hapt naar adem. ‘Luister nou eens even, ik...’

‘Kom, we gaan naar binnen. We laten de honden maar even hier. Lijkt me beter.’ Hij pakt je bij de hand en neemt je mee het huis in, de deur sluitend voor de neuzen van twee beteuterde rottweilers.

‘Ik weet wat ik wil, liefje,’ zegt hij even later zittend in de grote zilverkleurige bank. ‘En ik zeg ook wat ik wil. Maak je geen zorgen, ik zal je nooit kwaad doen en als je wil dat ik stop of wegga, dan hoef je maar te kikken en ik ga. Op welk moment dan ook.’

‘Ik wil dat je weggaat,’ zeg je met een klein stemmetje.

‘En ik wil dat jij die overall uittrekt en op mijn schoot komt zitten.’

Stilte. Hij kijkt je aan, rustig, met vriendelijke ogen. Je voelt alle weerstand uit je wegvloeien. Hij wint, hij gaat winnen, je weet het, je wist het, je kunt hier geen weerstand aan bieden.

‘Zeg het maar,’ zegt hij met zelfvertrouwen. ‘Moet ik gaan? Wat moeten we dan met die aantrekkingskracht? Die gaat echt niet zomaar weg.’

Je zucht vertwijfeld, staart even naar het plafond en trekt dan je overall uit. Ook dat gaat weer vanzelf. Het gebeurt gewoon. Je hebt er niet meer onderaan dan een slipje en ook dat trek je uit, als vanzelf, waarna hij je trakteert op een bloedirritante grijns. Wat is dit? Waarom doe je wat hij zegt? Waarom heeft die man zoveel macht over je?

‘Kom,’ zegt hij.

En je komt. Je loopt naar hem toe en je blijft vlak voor hem staan. Je huid tintelt. Hij trekt je naar zich toe en zet je schrijlings over zijn linkerbeen, wat je een schok van opwinding geeft.

‘Ik weet precies hoe ik je hebben wil,’ zegt hij. ‘Eerst dit even, zo even zitten, en dan naar boven. En nogmaals, als je het er niet mee eens bent, dan zeg je het en dan gaat het niet door. Ik dwing vrouwen tot niets, nooit. Dat is niet mijn stijl.’

Je knikt. Het maakt allemaal niets meer uit. Je bent opgewonden nu, je wilt alles.

Hij kust, streelt en betast je hele lichaam, gretig en stevig. ‘Ja lekker,’ zegt hij naar een paar minuten en tilt je van zich af. ‘Kom mee.’

Jullie gaan naar boven, hij legt je op het bed, kleedt zich uit en onder het grote tuimelraam

dat uitzicht geeft op de wolkenluchten boven de weilanden, neemt hij je stevig. Met jouw genot lijkt hij niet bezig en het vreemde is, jijzelf ook niet. Twee keer komt hij tot een hoogtepunt, vrij kort achter elkaar. Eenmaal als hij op je ligt en eenmaal, een kwartier daarna, terwijl je voorover op je handen en knieën staat en hij je van achteren neemt. Het zijn dierlijke hoogtenpunten die hij beleeft, grommend en ruw bewegend.

En jij bent niet meer dan de allesbehalve feministische speelbal van zijn lust. En wat zo verschrikkelijk is: je vindt het heerlijk. Na afloop betrap je jezelf erop dat je met een gelukzalige glimlach achterover in de kussens ligt.

‘Wil je iets te drinken voor me halen?’ Hij vraagt het aardig en beleefd, maar toch. ‘Doe maar een koud biertje, als je het hebt.’ Je staat op en gaat. Je doet het gewoon.

Als je beneden in de keuken een glas water staat te drinken en je kijkt even door het raam naar buiten, zie je in de verte de BMW van Anton aan komen rijden. De paniek slaat onmiddellijk toe. Dit is het einde. Daar is je redder, je steun en toeverlaat, hij rijdt naar je toe, over de lange rechte weg door het boerenlandschap en het zal de laatste keer zijn. Hoe kan dat? Is Frankfurt niet doorgegaan of zo?

Je hart staat stil en het blijft stilstaan, totdat je ziet dat hij, bijna zonder vaart te minderen, om de asociaal geparkeerde oude Bentley heen rijdt, jouw boerderij voorbijgaat en zijn weg vervolgt.

Nog zeker twee volle minuten sta je daar, nu met een wild kloppend hart en een halfleeg glas water.

‘Lukt het allemaal?’ Klinkt het van boven.
‘Waar is mijn biertje? Ik heb dorst.’

De volgende avond zien jullie elkaar weer, Anton, je zachte zwijgzame vriend en jij. Hij komt bij je langs, heeft bloemen bij zich en is lief voor je. Geen woord over gisteren, helemaal niets.

Die nacht lig je uren wakker, tegen hem aan, terwijl hij wat onrustig ligt te slapen. Alles wat er gebeurd is gisteren, beleef je wel honderd keer opnieuw en je komt steeds uit bij de onmiskenbare waarheid: deze man hier dicht bij je is belangrijker dan alles, omdat hij alles voor je over heeft. Alles. Dat is nu definitief bewezen.

Als Arthur je in de loop van de volgende dag belt terwijl je in je atelier aan het werk bent, zeg je dat je hem nooit meer wilt zien. ‘Het was eens maar nooit meer.’

‘Jammer,’ zegt hij. ‘Maar ik hoor aan je toon dat tegenstribbelen geen zin heeft.’

‘Dat heb je goed gehoord.’

‘Ik zal je missen.’

Je geeft geen antwoord en verbreekt de verbinding. Hij zal je missen, jij hem ook.

Nu verder aan deze torso. Ja, dat wordt wel wat.

Dat zijn strakke lijnen. Dit wordt absoluut wat.

Sterk voel je je, sterk. Je bent even zwak geweest, maar hebt jezelf overwonnen en begint het leven in de klauwen te krijgen. Eindelijk.

Wow

Scan de QR-code
of klik hier

Al maandenlang liepen jullie naar elkaar te kijken en te gluren op kantoor en je wierp hem de ene beloftevolle glimlach na de andere toe, maar hij deed helemaal niks. Ja, wegkijken en vreselijk naar het koffieapparaat staren, maar daar bleef het bij. Het maakte hem alleen maar aantrekkelijker voor je, omdat je nou eenmaal niet van players hield, die macho's die de hele dag liepen op te scheppen over wat ze allemaal konden en wie ze wel niet waren en wat voor auto ze reden en zo. Je hield van een man zoals hij, omdat verlegenheid toch gevoeligheid betekende en voor jou moest een man gevoelig zijn. Dat stond boven aan je lijst. Dit was alleen misschien wel weer een beetje te veel van het goeie.

Moest je dan maar gewoon zelf op hem afstappen en hem mee uit vragen? Waarom niet? Je aarzelde. Misschien zou hij zich een sukkel

voelen, omdat hij dan ook wel begreep dat je daar al die tijd op had lopen wachten. Maar wat dan? Kon je niet iets doen om hem een handje te helpen? Hoe kon je hem net even een klein zetje geven? Straks was je te laat en had je de man van je leven gemist, de vader van je kinderen misschien wel. Een onverdraaglijke gedachte.

Je praatte er met je moeder over en zij zei: 'Maak je geen zorgen, het leven regelt het zelf.'

En bedankt, mam. Wat had je daar nou aan? Het leven regelde helemaal niks of het nam er in ieder geval wel heel erg veel tijd voor.

De ene week volgde op de andere, je bleef je suf glimlachen, deed zelfs zo nu en dan een extra knoopje open, maar er gebeurde helemaal niets.

Toch kreeg ze gelijk, je moeder. Omdat iemand opeens bedacht had dat het goedkoper en gezelliger was om met de hele afdeling op kantoor te lunchen en niet naar buiten te gaan en jij op de markt biologische jam met minder suiker had gekocht, kwam het moment dat jij in de pantry stond en dat potje niet open kreeg. Met geen mogelijkheid. De deksel zat echt muurvast. Toevallig stond hij in de buurt, dus je liep naar hem toe en vroeg of hij het eens wilde proberen. Hij slikte iets weg, pakte het jampotje van je aan en draaide met een stevige beweging de deksel rond. Plop. Los.

'Wow,' zei jij en je wierp hem echt de mooiste glimlach die je in huis had toe. 'Jij bent sterk.'

'Wil je een keer met me uit?' vroeg hij meteen.

'Dolgraag,' zei jij.

En nu, elf maanden later, ben je in verwachting van jullie eerste. Het wordt een jongen. Vast een heel gevoelige, die ook nog sterk is. Wow.

Noorse trui

Het is zo sterk dat het regelmatig en al jarenlang mijn gedachtewereld beheerst. Het zijn beelden die als vanzelf in me opgeroepen worden: hoe hij ergens in zijn eentje zit en op iets of iemand wacht, dat hij opkijkt als er een geluid klinkt of als zijn naam geroepen wordt en dan lacht, om zich een houding te geven. Als verontschuldiging voor zijn bestaan, als vredesooffer aan een ander, als welkomstgeschenk voor de situatie. Ik kan het niet anders uitdrukken. Hij doet dat zo omdat hij bescheiden en positief in het leven staat en dat is wat me zo in hem aantrekt.

Maar het is natuurlijk ook zijn schoonheid. Het blonde haar, het ranke lijf, die zachte ogen. Er ligt een wereld van subtiel en teder gevoel in opgeslagen.

Niet dat ik ooit iets met hem zou willen, dat ik verlang hem aan te raken of meer, zeker niet. Het zou een misdaad zijn, een ontering, en het zou zelfs alles kapotmaken. Het dromen en fantaseren is een doel op zich voor me, temeer daar ik gewoon en niet ongelukkig getrouwd ben, met een vrouw die goed is en plichtsgetrouw en zeker niet onaantrekkelijk genoemd mag worden. Zij vermoedt, denk ik, dat ik ook andere wensen en voorkeuren heb en dat komt haar waarschijnlijk niet slecht uit. In haar jeugd is zij een keer seksueel agressief bejegend door een vriend van de familie, waardoor zij geen

liefhebber is van het lichamelijke, iets waar wij nooit over hebben gesproken. Omdat we er beiden voor gekozen hebben dat niet te doen.

Niet dat we elkaar nooit aanraken of omhelzen, dat wel, en heel erg in het begin hebben wij ook wel als man en vrouw het bed gedeeld, maar dat was niet meer dan een ritueel dat nou eenmaal bij de verbintenis hoorde. Toen we eenmaal in de dagelijkse gang van zaken terecht waren gekomen, hebben we dat stilzwijgend losgelaten. Wij hebben dan ook nooit kinderen gekregen. Op verjaardagen horen we elkaar zeggen dat dat een bewuste keuze is.

De jongeman die de laatste jaren mijn stille momenten beheerst, speelt in het voetbalelftal waar ik coach van ben. Ik was dat jarenlang van een E-elftal en door hem ben ik meegegroeid. Ik wilde en ging met hem mee en nu heb ik een B-elftal onder mijn hoede. Wat een gedoe was dat, om dat elke keer weer zo onopvallend mogelijk voor elkaar te krijgen, maar het is me gelukt. Ik doe er ook niemand kwaad mee, dat is belangrijk.

In een B-elftal zijn de jongens bezig man te worden en dat is een mooie fase, vind ik. De hoofdrolspeler van mijn dag- en nachtdromen speelt in de verdediging en zijn naam is Carlos. Ik weet niet veel over hem. Ik meen dat hij alleen bij zijn moeder woont en ik geloof niet dat hij een vriendinnetje heeft, wat ik, ook al verlang en wens ik niets van hem, toch prettig vind. Als een bakvis die wil dat de filmster die zij aanbidt vrijgezel is.

Carlos slaat zelden of nooit een training of een wedstrijd over, waar ik hem oneindig dankbaar voor ben. Ik heb het al zo moeilijk in de lange zomers, als ik hem niet zie of alleen maar soms, als ik langs zijn huis fiets en hij toevallig even buiten staat, me ziet en naar me zwaait. Lange zomers zijn het, die voornamelijk bestaan uit wachten op het begin van het nieuwe voetbalseizoen.

Op dit moment hebben we een korte winterstop, waar ik, zoals elk jaar, geen last van heb. Geruime tijd voordat de competitie weer gaat beginnen, hervatten we de trainingen weer, dus het gaat echt maar om een paar weken dat we elkaar niet zien. Geen probleem. Even rust.

Dit jaar heb ik voor de derde keer op kerstavond een pakje bij hem voor de deur gelegd. Het is de enige uiting van genegenheid die ik mezelf toesta, ook al weet ik dat het best gevaarlijk is. Hij en zijn moeder zullen zich toch steeds weer afvragen wie die geheime gever is en ze zullen vermoedelijk elk jaar meer hun best doen daarachter te komen. Het is ook daarom dat ik deze keer zeker een uur op flinke afstand van hun deur in het donker heb staan wachten tot het overal in de buurt stil was en alle luiken van alle huizen gesloten waren. Met de kraag van mijn jas omhoog en mijn hoed diep over de ogen ben ik naar de voordeur gelopen, heb ik het pakje op het stoepje neergelegd en kort op de bel gedrukt, om vervolgens snel te maken dat ik wegkwam. Ik heb de deur achter me niet open horen gaan, dus ook dit jaar is het me weer gelukt de grote onbekende te blijven.

Vorig jaar duurde het lang voordat ik bevestigd kreeg dat het cadeautje – een duur spel voor de Playstation – ontvangen en in de smaak gevallen was. Maanden later pas hoorde ik hem een vriendje er enthousiast over vertellen. Gelukkig. Ik was blij.

jaar hoop ik op vlottere bevestiging, omdat het nu gaat om een schitterende coltrui uit Noorwegen, in de kleur van zijn ogen. Hij zal die, neem ik aan, voornamelijk buitenshuis dragen en misschien zal ik hem er eens in zien. De col zal boven zijn jas uitsteken, wat de keuze voor specifiek die trui voor een belangrijk deel heeft bepaald.

De kerstdagen en oud en nieuw kom ik goed door. Mijn vrouw en ik bezoeken en ontvangen familie en alles gaat in harmonie. We zijn gewend onze ergernissen, die er natuurlijk zijn, voor onszelf te houden, aangezien het ons ruimschoots bekend is dat niemand een ander kan veranderen en dat het dus geen zin heeft kritiek op elkaar te hebben.

De wandelingen die ik op deze winterdagen alleen maak – er ligt nota bene wat sneeuw op de velden – besteed ik aan hem, aan de beelden die ik van hem heb, maar ook aan een plan dat ik heb opgevat om hem in deze periode toch eens een millimetertje dichterbij me toe te halen. Ik overleg het op een bepaald moment met mijn vrouw, zo argeloos mogelijk natuurlijk.

‘En waarom wil je dat?’

‘Teambuilding. Als aftrap voor de tweede helft van het seizoen.’

‘Maar hoeveel zijn dat er dan?’

‘Al ze allemaal komen een stuk of veertien.’

‘Zoveel stoelen hebben we niet.’

‘Het zijn jongens. Ze zitten op de grond of op een kussentje. Ik maak wel een opstelling.’

‘En om wat voor wedstrijd gaat dat dan?’

‘Zegt je niks, maar het is een belangrijke. De eerste van de Champions League. In ieder geval is het er eentje die ze allemaal graag willen zien.’

Die avond stel ik de uitnodiging op, gericht aan alle spelers van B3, met het verzoek me zo spoedig mogelijk te laten weten op wiens aanwezigheid ik kan rekenen. Het is met een kloppend hart dat ik de mail verstuur. Stel je voor dat iedereen komt en Carlos niet? Hoe kom ik dan die totaal zinloze avond door? De kans dat dat gebeurt is niet groot, hou ik mezelf voor. Voor zover ik weet is hij nu gewoon thuis en als hij zich niet lekker voelt of zoiets, zal ik aanbieden hem met de auto op te halen en leg ik hem onder een dekentje op de bank. Ik verzin wel een oplossing.

De dagen die volgen zijn zenuwslopend. De ene antwoordmail na de andere komt binnen en de meeste jongens gaan graag op de uitnodiging in. Carlos antwoordt niet.

Na een wandeling van meer dan anderhalf uur door nog steeds vaag besneeuwde velden ga ik even bij hem langs, omdat ik toch in de buurt ben. Ik bel aan, ingehouden en verborgen nerveus.

Zijn moeder doet open en begroet me hartelijk. ‘Gelukkig nieuwjaar. Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik liep toevallig langs,’ leg ik zo rustig mogelijk uit, ‘en ik vroeg me af of Carlos mijn uitnodiging ontvangen heeft, omdat ik nog geen antwoord van hem heb gekregen.’

‘Voor het met z’n allen kijken naar die voetbalwedstrijd? Daar heb ik ‘m wel over gehoord. Heeft-ie niet geantwoord?’ De vrouw schudt haar hoofd. ‘Altijd hetzelfde met die jongens. Ik hoor de andere moeders er ook over.’

Ik kijk naar haar. Zij is het die dagen en nachten bij hem is, die hem mag omhelzen en mag kussen. Hoewel. Misschien inmiddels niet meer. Jongens van die leeftijd ervaren zoiets als kleinerend.

‘Het maakt niet uit,’ zeg ik, ‘maar mijn echtgenote wil graag weten hoeveel er ongeveer komen.’ Ik probeer ontspannen te lachen. ‘Of nee, ze wil het eigenlijk precies weten. Vandaar.’

‘Als-ie thuiskomt zal ik zeggen dat je geweest bent en dat-ie moet antwoorden.’

Ik bedank haar, vertrek weer en neem een flinke omweg naar huis, om tot rust te komen.

Die avond krijg ik een appje van Carlos. *Ik kom*, staat er, met een paar smileys erachter. Ze lachen me minutenlang toe.

In mijn hoofd maak ik in de dagen die volgen verschillende opstellingen. Vijf op de bank, vijf daarvoor op een kussentje op het kleed en de rest op stoelen of krukjes daarachter en aan de zijkant. Maar waar zit ik? Het moet ergens zijn waar ik hem kan zien. Dat is wat ik wil. Ik wil hem zien meeleven met de vrije trappen, ik wil hem zien juichen bij de doelpunten en ik wil zijn teleurstelling zien als het niet zo gaat als hij hoopte. Zijn emoties zal ik opnemen in mijn

hoofd, om ze later duizend keer terug te kijken.

‘Ik zal wel bedienen,’ zegt mijn vrouw. ‘Nog geen bier zeker?’

‘Nee.’

De avond komt en een voor een komen de jongens binnen. Carlos is een van de laatsten. Ik vang hem op in de gang en zie meteen dat hij de Noorse trui draagt. De col steekt inderdaad boven zijn jas uit. Ik moet mijn uiterste best doen het niet uit te schreeuwen van geluk. ‘Leuke trui,’ zeg ik achteloos.

‘Van de kerstman,’ zegt hij. ‘Ik denk van mijn vader.’

Dat laatste zinnetje houdt me bezig, terwijl we ons even later binnen opstellen voor de wedstrijd. Van zijn vader? Hij denkt dat het zijn vader is die elk jaar met kerst iets op de stoep legt. Wat vind ik daarvan? Ik weet het niet. Het stelt me veilig, maar het stelt me ook teleur, merk ik. Waarom is dat?

In mijn onoplettendheid kom ik gewoon ergens terecht, in de linkerhoek van de bank, en Carlos komt toevallig op een kussentje recht voor me zitten. Eerst schrik ik, omdat ik hem nu niet in zijn gezicht kan zien, maar dan, als de wedstrijd begint en hij met zijn rug in de Noorse trui tegen mijn onderbenen leunt, smelt ik. Dit is nog veel beter.

Twee keer drie kwartier zit Carlos zo en ik kan niet anders dan uitsluitend zijn warmte op mijn schenen voelen, terwijl ik doe alsof ik de wedstrijd intens volg en me daarop concentreer.

Mijn vrouw loopt af en aan met cola, ice-tea en balletjes gehakt. Ze kijkt me een keer heel even recht in de ogen, maar dat is het. Ze laat me

met rust. Heeft ze iets door? Kan je iets aan me zien? Ik kan het niet beoordelen.

‘Was een leuke avond toch?’ zegt ze, als tegen elven iedereen weer vertrokken is en we ons boven klaarmaken voor de nacht. Ze stapt in bed, slaat het dek over haar heen en pakt haar boek om nog even te lezen.

‘Zeker,’ zeg ik en schuif naast haar.

‘Mooie jongen is dat toch. Die met die trui aan. Dat is toch Carlos?’

‘Ja. Dat is Carlos.’

‘Prachtige jongen.’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Zeker.’ Ik buig me naar haar toe, geef haar een kleine kus en draai me van haar af. Het spijt me, maar ik wil nu even alleen zijn, alleen met hem.

Biljarten

Ik ben een sukkel. Althans, dat vind ik zelf. Mijn omgeving denkt daar anders over, dat weet ik. Ik heb namelijk twee universitaire studies afgemaakt, rechten en geneeskunde, deed daarna jarenlang medisch vrijwilligerswerk in Afrika – zo nu en dan zelfs met gevaar voor eigen leven – en heb vervolgens in Nederland een internationaal bedrijf opgezet dat zich bezighoudt met de opleiding van verpleegkundigen die op plekken op de wereld waar te weinig artsen zijn, hun taak voor een groot deel kunnen overnemen. Superverplegers, zeg maar, die bijna net zoveel weten en kunnen als een huisarts. Een groot succes is het en zeer zinvol.

Ondertussen ben ik getrouwd en hebben mijn vrouw en ik drie nogal wilde jongens opgevoed, wat nog wel wat voeten in de aarde had, maar uiteindelijk kwam dat ook helemaal goed,

godzijdank. Ze hebben hun plekjes gevonden.

Mensen vinden mij bepaald geen sukkel, weet ik, maar ikzelf dus wel. Waarom? Om het volgende: deze stoere man, die van alles heeft overwonnen en bereikt, durft niet tegen zijn eigen vrouw te zeggen dat hij op dinsdagavond niet mee wil naar haar moeder, omdat hij liever met een paar vrienden gaat biljarten. Ik krijg het mijn bek niet uit en ben dan vervolgens een hele week vervelend tegen haar, terwijl zij niet weet waarom.

Ja sorry hoor, maar als je dat zo doet, ben je gewoon een enorme sukkel. Ik kan er niks anders van maken.

Groupie

Hij is alles. Hij is niet alleen een fantastische zanger, de beste op het moment eigenlijk, hij is ook zo verschrikkelijk knap en in interviews zie je dat hij ook nog echt lief is. Het is een gewone jongen, die de laatste jaren opeens een ster is geworden. En jij bent zijn grootste fan. Alles wat hij doet, weet jij, volg jij, door een instelling op je telefoon krijg je alles wat over hem gepubliceerd wordt: elk filmpje, elk artikel, alles wat over hem verschijnt. Jij weet, ziet, leest en hoort alles.

Maar dat is niet genoeg voor je, heb je besloten. Je wilt hem ontmoeten en je wilt met hem naar bed. Je wilt intiem met hem zijn, hem tegen je aan voelen, even de enige voor hem zijn. Je hebt weleens gehoord dat zangers dat doen, dat er na afloop van een concert groupies zijn die ze meenemen naar hun hotelkamer, om seks met ze te hebben. Ook al duurt het misschien maar vijf minuten en ook al ben je dan een van de velen, het maakt je niet uit. Het is heel simpel: je wilt hem gehad hebben.

Je zegt het ook tegen je vriendinnen. 'Ik ga met hem naar bed. Dat ga ik regelen.'

Je wordt uitgelachen door ze, maar er zit twijfel bij. Ze kennen je en ze weten dat je iemand bent die meestal krijgt wat ze wil. Als er iemand weet wat doorzetten is, ben jij het wel.

Thuis heb je gekeken naar concerten waarbij hij waarschijnlijk na afloop ergens in de buurt

blijft slapen en je kiest voor de eerste van twee in het nieuwe Luxor Theater in Rotterdam. Zelf woont hij in het noorden van het land, dus de kans dat hij terug naar huis gaat, lijkt je niet zo groot. Via internet koop je een goedkoop kaartje ver achteraan. Je zult het hopelijk niets eens gebruiken. Het gaat je deze keer niet om het optreden, dat heb al zo vaak gezien, het gaat je om het doel dat je jezelf gesteld hebt. Die zestiende maart gaat hij met jou naar bed. Hij weet het nog niet, maar het gaat gebeuren. Let maar op.

Je bent er eind van de middag al, als ze bij de achteringang van het theater nog bezig zijn het laatste uit de vrachtauto's te laden. Je draagt een spijkerbroek en een leren jack, hangt er een beetje rond en maakt op een bepaald moment even een praatje met een geluidstechnicus, die buiten een sigaretje staat te roken.

'Mag ik even binnenkijken?' vraag je. 'Zo prachtig al die techniek.'

'Ja hoor. Loop maar mee.'

Daar help je een handje mee met het sjouwen van kratten met spots en als de jongen met wie je binnenkwam achter zijn mengtafel verdwenen is, loop je daar rond alsof je erbij hoort. Mensen hebben je gezien nu, niemand die er iets van denkt of zegt.

Op een bepaald moment pak je een kleine gereedschapskist met wat snoeren erin en loopt ermee naar achter het toneel, waar de kleedkamers zijn. In de grootste meteen links in de gang zijn twee meisjes met schorten voor bezig

van alles klaar te zetten: glazen, flessen, fruit, broodjes verpakt in dun plasticfolie. Dat zal voor de band en de technici zijn.

Je loopt verder. Aan het eind van de gang staat een deur half open, waar een papier op is geplakt waar zijn naam op staat. Je hart slaat ervan over. Shit, daar is hij dus vanavond, daar verkleedt hij zich, daar zit hij straks te wachten tot hij op moet.

Je loopt erheen en kijkt naar binnen. Het is een mooie grote ruimte. Er hangt kleding klaar die je kent: zijn blauwe jasje met glitters van de vorige show, wat overhemden, een paar toch wat afgetrapte lakschoenen.

Je stapt naar binnen, zet het kistje op de grond, staat er even in de stilte en geniet ervan daar in die kleedkamer te zijn. Een magische ruimte is het voor je, ook al is hij er waarschijnlijk nog helemaal niet geweest.

‘Zoek je iets?’ Een blond en zwaar opgemaakt meisje kijkt je vanaf de gang wat achterdochtig aan.

‘Er was gevraagd om een extra oplader. Voor zijn iPhone, geloof ik.’ Je buigt je voorover en rommelt wat in het kistje aan je voeten. ‘Hij heeft er net over gebeld.’

‘Maar dat is dan niet hier,’ zegt het meisje. ‘Dit is de nepkleedkamer. Voor de groupies. Hij zit op de bovenste verdieping. In nummer elf.’

‘Oké. *Thanks.*’ Je pakt je kistje weer op en loopt langs haar de gang in.

Nepkleedkamer? Je wist niet dat zoiets bestond. Voor de groupies. Betekent dat dat hij

die wil ontlopen? Neemt hij nooit iemand mee naar zijn hotelkamer? Vanavond dan dus wel. Je stapt het trappenhuis in, richting de bovenste verdieping, op weg naar kleedkamer elf.

Je gaat zes trappen omhoog, tot je niet verder kunt, gaat de deur door en komt terecht in een halletje dat eindigt in een grote, zolderachtige ruimte. Het is bijna een appartementje. De centrale ruimte doet dienst als kleedkamer en er zijn twee deuren, die halfopen staan, één naar een zijkamertje en eentje naar de badkamer, zo te zien.

Ook hier hangt kleding, veel meer dan beneden, maar nu zijn het jaszjes en overhemden die je niet kent en die er nieuw uitzien. Ja, dit is duidelijk voor vanavond. Dit is de echte kleedkamer.

Je wandelt wat door de ruimte, nog steeds met het kistje in je hand, komt dan in het zijkamertje terecht, waar een bedbankje in staat, en ziet dat er daar nog een deur is, waar een sleutel in zit. Je loopt erheen, trekt hem open en ziet een ruim berghok, met op de grond een stapeltje opgevouwen fluwelen theatergordijnen. Kijk nou toch.

Je komt op een idee. Het zou kunnen. Ja, dat zou je kunnen doen.

Je doet het: je haalt de sleutel uit het slot aan de buitenkant, stapt in het hok, zet je kistje neer, doet de sleutel aan de binnenkant van de deur, trekt die achter je dicht en draait hem op slot. Er komt nog wat licht door het luchtrooster onderin de deur, maar veel is het niet. Half op de tast maak je een bedje van de theatergordijnen, waar je op gaat liggen. Je pakt je telefoon en zet die op

zacht. Hoe laat is het? Kwart voor vijf. Dit gaat nog even duren. Wachten dan maar.

Het eerste uur gebeurt er niets en lig je daar alleen maar. Net als je wat weg lijkt te zakken in een halve slaap, klinken er voetstappen van meerdere mensen in de gang en even later hoor je stemmen vanuit de grote kleedkamer.

‘Het is goed. Ik heb verder niets nodig. Hoe minder mensen hier komen, hoe beter. Maak je geen zorgen, ik ben op tijd beneden.’

Hij is het, hij is het absoluut. Enkele voetstappen verwijderen zich weer. Dan hoor je hem vervolgens in de kleedkamer schuiven met stoelen en soms klinkt er een onduidelijk ruisend geluid van kleding in plastic of een tikje van iets wat op de tafel wordt gezet. Je luistert intens, bent een en al oor. Dit is heel opwindend, dat je nu zo dicht bij hem bent, zo ontzettend dichtbij. Jullie zijn zo dicht bij elkaar.

Dan klinken er nieuwe voetstappen in de gang en er komt iemand binnen. ‘Hai.’

‘Hoe is het beneden?’

‘Prima. We zijn in principe klaar. Zullen we dan nu nog maar even de volgorde doornemen?’

‘Ja, is goed.’

De andere stem herken je ook. Het is de toetsenist, de leider van zijn band.

Opeens klinken de twee veel zachter en verder weg. De deur van het zijkamertje naar de grote kleedkamer zal misschien dichtgedaan zijn, half of helemaal.

Bijna een half uur lig je te luisteren naar brommende mannenstemmen die in een bedompte verte van alles overleggen, grappen

maken en lachen. Het heeft eerst te maken met een andere volgorde van de liedjes, daarna zitten ze gewoon te praten, als vrienden. Je kunt er maar weinig van verstaan.

Dan vertrekt de toetsenist weer en je hoort je idool door de kleedkamer lopen. Hij zal zich nu aan het aankleden zijn. Hoe laat is het? Je kijkt op je telefoon. Vijf voor zeven al.

Tien minuten later heeft hij de kleedkamer verlaten. Je wacht nog een paar minuten, doet dan de deur van het hok van het slot en stapt voorzichtig naar buiten, knipperend tegen het licht.

In de grote ruimte zie je zijn gewone kleding op een stoel liggen. Zijn spijkerbroek, T-shirt, sokken. Op de tafel wat schmink en wat andere flesjes en potjes. Heel apart dit: hij gaat optreden en jij bent hier, alsof je zijn vrouw bent die thuis op hem wacht.

Er staat een schaal met kleine broodjes en pas als je er eentje gepakt hebt en een hap hebt genomen, merk je dat je honger hebt. Drie broodjes eet je, waarna je de andere zo herschikt dat het niet opvalt.

En dan zit je daar. Je hoort beneden de band inzetten. De bas hoor je en de doffe dreun van de basdrum. Ze stoppen steeds even. Soundcheck dus. Zo zit je best lang, op een stoeltje vlakbij het zijkamertje, met de deur naar de gang open, zodat je iemand kunt horen komen. Zou hij nog terugkomen? Hoe laat is het? Kwart voor. Waarschijnlijk niet.

Als het concert begonnen is, luister je naar de muziek. Alles ken je, bijna alles. Een enkele keer

spelen ze een nummer dat je nog nooit gehoord hebt.

Tegen kwart over negen stopt de muziek en even later galmen er stemmen van beneden door het trappenhuis. Vrolijke, opgetogen stemmen zijn het, van muzikanten en achtergrondzangeressen. Je springt op van je stoeltje, schiet terug naar je hok, doet de deur weer achter je op slot en wacht.

Er gebeurt niets. Hij komt niet naar boven.

Na twintig minuten gaat het concert weer verder en neem je weer plaats op je stoeltje in de grote kleedkamer. Apart dit. Het is alsof je nu heel intens leeft. Je zult altijd aan deze avond blijven terugdenken, dat weet je zeker. Je zult altijd kunnen terugkeren naar het gevoel dat je nu hebt. Elk detail van je omgeving nestelt zich onwrikbaar in je geheugen.

Wat wil je eigenlijk met je leven? Werken, trouwen en kindjes krijgen? Of wil je iets heel anders? Hoe zou zijn leven zijn? Hij doet toch iets heel anders dan anderen. Wat zou iets heel anders voor jou zijn? Wat zijn de mogelijkheden? Je hebt geen bijzondere talenten, je bent niet uitzonderlijk knap of mooi, je bent gewoon. Wat kan je doen met je leven als je gewoon bent?

Het verloop van het concert is ondertussen precies te volgen. De laatste nummers zijn de hits en daarna komen er nog twee toegiften. Je weet het precies. Aan het eind van de tweede ga je weer terug naar je verstopplaats, met kloppend hart nu. De tussendeur naar de grote kleedkamer laat je een klein stukje openstaan en

die naar jouw berghok doe je van binnenuit niet meer op slot. Het moment waar je de hele dag naar toe hebt gewerkt, komt naderbij.

Even later hoor je opgewonden stemmen en gelach van ver weg, dan heen en weer geloop in het trappenhuis en dan opeens haastige voetstappen in de gang. Een paar seconden later komt hij binnen en sluit hij de deur achter zich, lijkt het. Hoor je dat nou goed? Ja, het was echt alsof je het omdraaien van een sleutel hoorde. Sluit hij zich op? Waarom is dat?

Geconcentreerd luister je naar wat er in de grote ruimte gebeurt: hij schopt zijn schoenen uit en loopt wat heen en weer, terwijl hij wat onduidelijke geluiden maakt, wat brommen en zuchten. Dan hoor je dat hij de douche aan zet, duidelijk terwijl de deur naar de badkamer open blijft staan. Staat hij er al onder? Zo te horen wel. Je opent de deur van het berghok en stapt naar buiten.

Het is nu of nooit. Dit is je kans. Je moet nu durven en doen. Je hebt niets te verliezen.

Je loopt de grote kleedkamer binnen en ziet dat de deur naar de badkamer inderdaad openstaat. Snel trek je je kleren uit. Even werp je nog een blik in de spiegels boven de tafels. Dat ziet er toch best goed uit? Je hebt een goed lichaam, dat gelukkig wel.

Dan stapt je naakt de badkamer binnen. Daar staat hij, met zijn rug naar je toe, terwijl het dampende water over hem heen spoelt. 'Hai,' zeg je.

Hij draait zich met een ruk om en schreeuwt het uit. 'Jezus! Godkeristus.'

Je staat en wacht. Het is nu aan hem.

'Wie ben jij? Wat doe je hier?'

'Ik heb hier op je gewacht. De hele avond.' Je zegt het heel simpel en heel rustig. 'Sorry. Ik wil je zo graag, dat is het gewoon. En ik dacht, ik ga d'r voor.'

Hij staart je aan, secondenlang. Je kunt het niet laten heel even naar zijn lichaam te gluren. Ja hoor, alles is mooi aan hem. Hij is mooi geboren.

'Kleed je aan en ga weg,' zegt hij kwaad, zich van je afdraaiend. 'Dit kan je echt niet maken.'

'Ik doe alles wat je wil,' zeg je.

'Ik wil dat je je aankleedt en dat je weggaat. Jezus. Ga alsjeblieft weg.'

'Goed,' zeg je. 'Sorry.' Je draait je om en loopt de badkamer uit.

Vijf minuten later zitten jullie aangekleed tegenover elkaar. Je bent rustig gebleven, je bent niet gaan huilen, niets van dat alles.

'Hoe ben je hier binnengekomen?' vraagt hij, nog steeds geïrriteerd.

'Vanmiddag. Toen je er nog niet was. Ik heb gewacht in een rommelhok daar.' Je wijst naar de zijkamer.

'Je hebt hier uren zitten wachten?'

'Ja.'

'Jezus.'

Hij ziet er wat treurig uit, zie je. En moe. En dat net na een optreden. Was het niet leuk? Je durft het niet te vragen.

'Te erg.' Hij staat op en pakt wat spulletjes. 'Ik ga naar mijn hotel. Wegwezen. Ik word hier helemaal gek van.'

'Het spijt me,' zeg je. 'Dat was echt niet mijn bedoeling.'

Hoofdschuddend trekt hij zijn korte leren jasje aan. 'Niet te geloven dit. Jullie zijn echt gek.'

‘Ik mag zeker niet met je mee?’ durf je dan toch nog te vragen. ‘Ik zal echt heel lief voor je zijn en niet lastig. Ik beloof het. Neem je nooit een meisje mee? Ik dacht, als je dat weleens doet, kan ik het ook misschien een keertje zijn.’

Hij staat even stil en staart je aan. ‘Wacht,’ zegt hij dan. ‘Je mag met me mee tot aan de deur van mijn hotelkamer. Dan heb ik nog wat aan je, want dan denken al die andere meisjes dat ik al iemand heb. Snap je wat ik zeg? Begrijp je wat ik van je vraag?’

Je knikt, je snapt het, geen probleem. Je doet alles wat hij maar wil.

Even later verlaat je met hem de artiesteningang van het theater, waar een auto op hem te wachten staat. Tientallen meisjes staan er. Ze gillen als hij verschijnt en kijken ondertussen woedend naar jou. Hij deelt wat handtekeningen uit en trekt je daarna de auto in, die vlot wegrijdt.

Voor het hotel gaat het ongeveer hetzelfde, iets erger nog. Nog meer gillende meisjes. Weer die handtekeningen. Iets langer doet hij dat nu, hij neemt er meer tijd voor, terwijl jij vlakbij heel rustig op hem staat te wachten, als iemand die dit allemaal wel kent.

Dan is er opeens een meisje dat te ver gaat. Ze pakt hem bij zijn broekriem, trekt zich tegen hem aan, brengt haar gezicht dicht bij het zijne en probeert haar tong in zijn mond te stoppen. Je schiet toe, als vanzelf, brengt je ene hand tussen de twee gezichten in en legt de andere in de nek van het meisje en trekt haar kalm maar stevig naar je toe. ‘Niet doen,’ zeg je zacht tegen haar. ‘Als je een fan bent, doe zoiets niet. Echt niet.’

Het meisje staart je even verwilderd aan, laat dan los en vlucht weg.

Hij kijkt even naar je, zie je, met een glans in zijn ogen nu. 'Klaar,' zegt hij dan tegen de andere fans, terwijl er nog tientallen armen naar hem hengelen. 'Genoeg.'

Jullie gaan naar binnen. Ook daar zijn een paar meisjes, die iets te drinken hebben genomen in de lounge en nu opveren, maar jullie lopen meteen door naar de lift en laten je naar de zesde etage brengen.

Daar is het rustig. Op de gang geen fans, geen meisjes, stilte. Zacht tapijt en ouderwetse schilderingen. Je loopt met hem mee naar de deur van zijn kamer.

'Bedankt,' zegt hij dan. 'Dat deed je geweldig. Beter dan een bodyguard. Rustiger. Dank je wel.'

'Graag gedaan,' zeg jij. 'Ik doe alles voor je.'

Je strekt ten afscheid je hand uit en hij kijkt ernaar. 'Kom nog maar even binnen,' zegt hij dan. 'Waarom niet? Je bent lekker rustig.'

Het is alsof hij een ander persoon is, niet die ster die in je hoofd zat, maar een gewone jongen. Het zou geen verrassing moeten zijn, bedenk je. Je wist dat hij zo was. Jullie praten met elkaar. Zeker een uur of langer. Over van alles, over zijn leven en over dat van jou. Het is een gewoon en gezellig gesprek.

'Blijf maar hier vannacht, als je wil,' zegt hij dan. 'En ga morgenavond maar weer mee, als je wil. Om te redden.'

'Graag,' zeg je. 'Leuk.'

Je ligt die nacht naast hem in het enorme bed. Van seks is het niet gekomen. Het hoeft ook niet. Misschien komt het nog en misschien ook niet. Het maakt je niet uit.

De volgende ochtend laat hij door de roomservice van alles naar boven komen en zitten jullie even later samen in ochtendjassen rustig en gezellig te ontbijten, alsof jullie elkaar al jaren kennen.

Een uurtje later is hij voortdurend aan de telefoon en lig jij aangekleed op het bed een beetje weg te dromen. Wat je met je leven moet doen? Wat een rare vraag is dat eigenlijk. Je bent het al aan het doen, het loopt al. Je leeft.

Moet je niet je vriendinnen een paar appjes sturen en vertellen waar je bent? Nee, besluit je. Waarom zou je? Dit is iets van hem en jou, van jou en hem.

Zeven maanden later wonen jullie samen en nog eens een jaar daarna word je moeder van een dochtertje, op wie jullie allebei helemaal gek zijn. Soms ga je nog weleens mee naar zijn optredens, maar meestal niet. Bang voor opdringerige groupies ben je niet. Je kent hem inmiddels. Een gewone jongen is het. Hij is alleen wel bloedknap en hij kan geweldig zingen. En wat is hij lief. Je kent niemand die liever is dan hij.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=dan-geloof-ik-het-pas>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ